

Mariòák

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Shromáždili sme sa v pŕíkoku vedle úzkokolejky probíhající kolem jedné z továren. Deset druhù ve zbrani, deset nadlidí. Deset mariòákù. Seržant nás nechal chvíľku vydechnout zatímco zbytek kompanie zamìstnával krycí palbou nepŕítele zakopaného na druhé stranì padesát metrù široké tratì. Bìhem chvíľky se k nám doneslo i dunìní díl stŕedních tankù typu Lemán Russ. Bratŕi si skuteènì dávali záležet aby váleèníci Tau byli pŕišpendleni k zemi.

Pŕíprava netrvala a ni dvì minuty a z dálky se ozval òev mnoha hrdel, jak se imperiální garda vrhla do frontálního útoku. Pomalu jsem v duchu poèítal. Když jsem došel k èíslu pìt, rozeznìl se nad bojištím nový zvuk. Zvuk mnoha výstŕelù z pulzních zbraní. Tau se krupobitím stŕel zahnat nenechali. Zaèaly se ozývat bolestné a dìsuplné výkŕiky umírajících gardistù...

Z myšlenek mì vytrhl seržantùv hlas: „Bratŕi, pŕipravte se!“ Bleskovì jsem si zkontroloval keramitovou zbroj i bolter v pravé ruce a pronesl tichou modlitbu k Císaŕi. V dalším okamžiku jsme již nejvyšší rychlostí bìželi pŕes otevŕenou krajinu. Geneticky upravené tilo poslouchalo jako hodinky, stejnì tak i prastará zbroj a bìhem chvíľky jsme pŕekonali tra• a naskákali do pŕíkoku na druhé stranì, to vše v naprosté tichosti, tak jak to dokázì jen vesmírní mariòáci. Pohledem jsem pŕelétl zbytek bratrù. Nìkteŕi v rukou svírali boltery jako já, jiní prozatím vypnutý rotomeè. Už brzy to zaène...

Rychle jsme se dostali až k jednomu z krajních bunkrù obranné linie. Krátký okamžik jsme poèkali abychom se ujistili, že Tau jsou plnì vytížení klamným úderem gardistù a pak se rozebíhli. K pancéŕovaným dveŕím jsem se dostal jako první a možnost vykpnout je mi tedy po právu patŕila. Dveŕe noze v keramitu neodolaly a můj bolter vzápítì smŕstí nábojù pokropil vnitŕek budovy a jeho obránce. V mžiku oka jsem vyskoèil ze dveŕí a dovnitŕ vletìly dva frag granáty.

„Za Císaŕe!“ Náš bojový òev pŕehlušil i detonaci za námi. Už je jedno kolik hluku nadíláme, tei je hlavní pobít co nejvíce mimozemšťanù. V šíleném tempu bìžíme k nejbližší baterii iontových díl, podporujících obranu a cestou zuŕivì nièíme vše co se Slyším òev naplno puštìných rotomeèù, rachot bolterù chrlicích stovky kulek i hukot blížících se díl. Slyším ale nevnímám. Hlavní to, co se objevuje pŕede mnou. Bleskovì vyèistím prostor pŕed baterií a umožním Johannovi, jednomu z mých bratŕí, aby pŕipevnil nìkolik melta náložì. Okamžitì bìžíme dál a necháváme díla explodovat za našimi zády.

Pak jsme se zaèali probíjet skrz pŕední linii obrany a obrátìli ji ve smrtelný zmatek. Ve víru boje jsem koutkem oka vnímal pohyb masy vojákù smírem k nám. Bratŕi z kapituly se chopili pŕíležitosti, kterou jsme jim poskytli a postavili se do dalšího z mnoha útokù. Pŕestal jsem ji m vìnovat pozornost a cele se vìnovał boji. Bolter jsem za rotomeè vymìnil už dávno, v souboji na blízko, Tau tak opovrhovaném, se uplatnil mnohem lépe.

Jak snadné bylo s nimi bojovat. S každým švihnutím tížké zbranì jsem pŕesekl jednoho vojáka, postupnì je vytlaèujíc z bránìných pozic. Pak se ve vzduchu cosi zlomilo a Tau zaèali prchat. Radostnì jsem zaøval a s bratry je hnál pryè ze zákopù a krytù...

Zastavil jsem se a setøel si krav z oblièeje. Špinavou práci za nás dodílává imperiální garda, zatímco my, císaŕovi vyvolení, jsme pro tuto chvíľi skonèili. Zaèali se ke mnì scházet zbylí èlenové našeho úderného oddílu. Všichni mìli ve tváŕích strhané a unavené rysy. Trochu mì to pŕekvapilo – boj byl tvrdý ale nebylo to nic ve srovnání s jinými, které jsme už zažili.

Pomalu jsem si pŕepoèítal zbytek bratrù. Chybìl Cedrik, Gabriel a ... seržant Marcus! To není možné, je z nás nejlepší! Je s námi už stovky let, nemohl zahynout v téhle šarvátce!

Ne !!!

Pak mi to všechno došlo. Tak proto ty strhané tváŕe, ty znièené výrazy v oblièeji.... Poklekl jsem na jedno koleno a bratŕi uèinili to samé. Utvoŕili jsme kruh, rameno na rameni, druh vedle druhu a sklonili hlavy. Zaèal jsem s modlitbou k Císaŕi. Všichni to ode mne èekali...

Ještì ten den mì zavolali na velitelství. Nemìl jsem èas ani abych si oèistil zbroj natožpak na odpoèinek èi usmíøení se smrtí druhù. Hlavou jsem mìl plnou jejich rozstŕílených til ve zbroji, obklopených kopami padlých nepŕátel. Z myšlenek mì tak vytrhly až kaplanova poslední slova.

„...a jako nejstarší v oddílu jsi tak jmenován novým seržantem ty, Valerie. Plný obøad povýšení a pohŕbù musíme provést až na

Macragge ale to jistě pochopíš. Je mi líto co se stalo ale je to o důvod víc ke zničení těch kacířských vetělců. Hodně štěstí Valeri

S úžasem ve tváři jsem kaplana opustil a odešel ke své četi. Místo radosti z povýšení a toho, že padlí posílí Imperátorovy šily v boji proti warpu, se mne zmocňovala nenávist. Inkvizice má pravdu – jediný dobrý kacíř je mrtvý kacíř...

Další ofenzíva přišla druhý den. Sektor ze veřejška byl už poměrně dobře vyčištěn ale ještě nám zbývalo dobýt mnoho pozic nebudeme moci tohle místo prohlásit za prosté kacířství a cizáků.

Náš cíl byl poměrně jednoduchý – vyčistit jeden z několika městských parků a připravit cestu gardi. Bojů se měla zúčastnit půlka celé kompanie, jako podporu do lesnatého terénu nám bylo přiděleno několik Dreadnoughtů – obrovských kráječů monster, řízených osobnostmi kdysi padlých bratrů. Vyrázili jsme brzo, už po ranní modlitbě. Průzkumníci nehlásili nic podezřelého a my očekávali lehkou čistící akci. Vlastně skoro jako věra...

Tiše jsme procházeli parkem a obezřetně hledali protivníka. Nikde se ale nic ani nehnulo a mlčely jak senzory, vydatně posílené modlitbami ke strojovým bohům, tak naše zostřené smysly.

S četou jsem šel na špicí a vnímal bezútěšnost místa kde jsme se ocitli. Park byl snad kdysi krásný, ideální místo pro veřejně procházky se svou milou ale teď... Stromy byly polámané a spálené na uhlí, zem rozoraná a sežehnutá předešlými boji a dílostveleckým, vzdušným i orbitálním bombardováním, i sám vzduch působil zničením... Stejně jako zbytek místa. Po více jak měsíčním boji z něj nezbylo víc než ruiny které pod sebou pohřbily většinu obyvatel. Alespoň tak si vysvětlují, protože jsme po přeletu našli jen hrstku uprchlíků, kteří unikli bisnini Tau...

Lehce jsem potřásl hlavou a začal se plně vinovat přítomnosti. Už tu nejsem sám, teď mám na starosti celou jednotku !

Náhle jsme dostali varování od průzkumníků. Hlásí kontakt ! Bleskově jsem hlášení předal dál a s bratry se ukryl. Skutečně, za chvíli se mezi ruinami objevily záblesky svítícího brnění. Dávám rozkaz nestálet. Počkáme si až vyjdou zpoza toho skalního převisu, který je před námi.

Ještě ne.

Ještě malou chvíli !

Modlím se k Císaři aby mi dopřál krátký okamžik... Prosbu jsem ani nestihl dokončit a vzduch naplnily výstřely z pulzních zbraní. Tau sebou museli mít ty své proklaté sondy. Vydal jsem rozkaz a jako první se vrhnul do zteče, v obou rukou ůvoucí rotomeče, v očích planoucí nenávist a příslib smrti.

Zmocnil se mi neskutečný chtěl po gejzírech krve tryskající z rozčatých těl, ani jsem nezjišťoval jestli se bratři do boje pustili se mnou. V tu chvíli mi to bylo jedno.

Čtyřmi skoky jsem se dostal k prvnímu válečníkovi a jedním máchnutím mu odsekl hlavu, krev mi přitom cákla do tváře. Chtěl jsem ji slízt ze rtů. Byla horká a trpce nasládlá...

Pár chvil jsem nevnímal nic jiného než zvuk rotomeče, ůev umírajících a hukot krve v uších. Pak jeden z Tau vbíhl do jeskyně, která se před námi otevřela ve skalní stěně. Tuhle hru můžou hrát dva, pomyslel jsem si a vrhnul se za ním. Tma a náhlý chlad mě trochu přivedly k rozumu a já zvažoval jestli bych se neměl vrátit zpět. Zvuky z parku mě ale utvrdily v tom, že mě bratři pro tuto chvíli potřebovat nebudou a tak jsem se vydal za uprchlíkem. Metabolismus se mi upravil sám tak aby přestal pumpovat do krve tolik adrenalinu a zároveň mi upravil zrak abych lépe viděl v nastalé temnotě.

Přidal jsem do kroku a pak už téměř bížel ve snaze vetělce dostihnout. Nevím jak dlouho jsem bížel křivolakými chodbami a snažil se zaslechnout dusot bížících nohou, každopádně jsem se musel dostat pěkni hluboko pod povrch téhle prokleté planety. Už ve mně nesáhal ta disívalá pomstychtivost, nyní jsem už jenom toužil splnit povinnost, zabít nepřítel a vrátit se nahoru k bratrům. Abych zahlal tíseň, opakoval jsem si v duchu modlitbu k Císaři...

Za nejbližším rohem jsem do uprchlíka skoro vrazil. Byl jsem tak překvapen, že jsem ani zvednout zbraň a zabít ho. Čekal jsem v příchýlím okamžiku smrtící úder a v duchu si nadával.

Smrt ale nepřišla a já pochopil proč – Tau v mém dísu zíral na obrovskou jeskyni rozprostírající se před námi. I já ztuhl hrůzou.

Prostora před námi byla pokryta kobercem z mrtvých a již nijaký čas se rozkládajících se těl obyvatel místa nad námi. Záhada s chybějícími lidmi byla rozřešena...

V pøíštím okamžiku jsem se tím ale pøestal zabývat. Na tilech totiž hodovaly myriády odporných bestií, znetvoøených šílenými mutacemi. Nevidíl jsem, který z bohù Chaosu to má na svidomí ale v dané chvíli to nemilo velkou váhu. První z démonù totiž zvedli hlavu a vycenili na nás tesáky.

Skoro souèasnì s mimozemským váleèníkem jsem zvedl hlavu zbranì a zaèal stálet do davu. Vteøinu dvi jsem obítoval na zbyteènou palbu a pak se dal na ústup. Tau už byl kousek pøede mnou a zmizel za nejbližší zátáèkou. Za mnou se vytí démonù ozývalo èím dál blíž a já se zaèal louèit se životem, když zpoza rohu vyhlédl Tau, vážnì na mì kývl a spustil krycí palbu. Bìhem mžiku oka smetl nejbližší zrùdy tam odkud pøišly. Probìhl jsem kolem něj a za další zátáèkou mu oplatil stejnou službou. Bìhem následující hodiny se to opakovalo nesèetníkrát...

Stáli jsme bok po boku pøed východem z tunelu a spoleènì pálili do valící se masy til. Bylo zjevné, že naše snaha byla zbyteèná, zrùd chaosu jakoby neubývalo. Váleèník vedle mne nìco øekl ve své švitoøivé øeèi a ukázal na stíny a strop nad námi. Pøikývl jsem aniž bych pøestal stálet z boleru. Tau na chvíli odbìhl za mì a já se znovu zaèal modlit k Imperátorovi, jako už stokrát pøed tím.

Náhle se za mnou ozval varovný výkøik. Na patì jsem se otoèil a prchal pryè. Dostíhl jsem mého spoleèníka a spoleènì jsme dosáhli východu. Za námi zadunìla hlasitá exploze, strop i stíny se zóitily na útoèící monstra a pohøbily je pod sebou...

Vyšli jsme bok po boku na mýtinu pøed skálou a rozhlédli se kolem. Všude bylo pusto, jen krátery, trosky váleèných strojù a krev na zemi svidìly o nedávných bojích. Tìla obì strany odnesla pryè.

Stáli jsme vedle sebe a já pøemýšlel co teí. Tau se na mì náhle otoèil a stiskl zuby. Prosil jsem Císaøe o odpuštíní, zabít bych ho nedokázal. Tau si pomalu sundal otøískanou pøilbu a upøel na mne zrak. Vpil jsem se do jeho pohledu, kterým na mne beze strachu a nepøátelství hledìl.

Pak jsme, vedeni neznámým instinktem, na sebe vážnì kývli v gestu rozlouèení a nového pøátelství, které se mezi námi práví zrodilo...